

"Danstereen"
 Højskoleliggelses- og Opløsningsblad for det danske Folk i Amerika.
 Udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.
 "Danstereen" udgives hver Tirsdag og Fredag
 Pris pr. Aargang.
 De forenede Stater \$1.50. Udlændet \$2.00
 Bladet omtales i Revue.
 Bestilling, Betaling, Adressforandring og
 andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.
 Redaktør: M. M. Andersen.
 Alle Bidrag til "Danstereen" indsendes
 i Hænderne af "Danstereen" og afleveres
 af enhver Art, bedes adresseres:
 M. M. Andersen, Blair, Nebr.
 Entered at Blair Postoffice as second
 class matter.
 Advertising Rates made known upon
 application.
 I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved
 Redaktionen bedes man skrive til det nærliggende
 Kontor. Skulde det ikke hjælpe, bedes
 man henvende sig til "Danstereen's"
 Kontor.
 Naar Aviserne henvender sig til Folk, der
 anvender i Bladet, enten for at købe hos dem
 eller for at faa Oplysning om det averterede,
 bedes de altid omtale, at de faa Aviserne
 menter i dette Blad. Det vil være til gensidig
 Nytte.

alene selv deler i Govedagen, men som De ogsaa hævder i Egenkab af akademisk Lærer og teologisk Granffer."

Spad Paft. Zatho her paastaar, fan næppe nægtes.

Missionen paa New Zealand og i Australien.

Paft. J. M. Hansen anker over, at denne Sag blev affærdiget altfor keltigt af Naarsmødet, — maaffe med Nette.

Jeg lægger dog Mærke til, at der i den fattede Beslutning staar, at Naarsmødet ikke ser sig i Stand til at gøre mere for nærværende."

Mere end hvad? Mere end at henlægge denne Sag eller Dpraaebet derovre fra til Kirkeaaadet.

Saaan forstod jeg Beslutningen; altsaa ikke, at Sagen eller Dpraaebet blev "stidt ud i Jorgemmelens Flod", men at Kirkeaaadet fremdeles skulde tage sig af den.

Men naar jeg tager Pennen for at give et lille Vejby med i den Sag, saa er det ikke for at imødegaa eller hvare Paft. Hansen, men for at sige, hvordan jeg kom til at se paa den.

Jeg mindes ikke, hvem det var, der gav Oplysningerne, heller ikke egentlig, hvad der blev sagt.

Men af Oplysninger, der fremlagdes paa Naarsmødet, fik jeg den Fortsættelse af Forholdene baade i Australien og paa New Zealand, at vore Landsmænd der er saa faa og bor saa spredte, at der ikke med Rimelighed kan tænkes paa at grunde en dansk-luthersk Kirke eller kirkelig Virksomhed der.

Dg hvis vi som Kirkeaaamfund skulde optage en Virksomhed de nævnte Steder, saa skulde vi jo gerne gøre, som Jesus siger angaaende Laarndngningen og Krigsforrelsen (Luk. 14) — beregne, saa vidt det lader sig gøre.

Vi har ingen Kræfter eller Midler at spilde, saa de, vi har, skulde gerne anvendes, hvor der er Rimelighed for, at de ikke spildes.

Men videre: Jeg fik den Fortsættelse, at et af to burde gøres — enten burde vi give vore Landsmænd og Venner i Australien og paa New Zealand det Naad, at de slutter sig til den lutherske Virksomhed, der findes i deres Nærhed, eller ogsaa bør vi tænke paa at grundlægge en engelsk-luthersk Mission der, som ikke alene tager Sigte paa Landsmænd, men paa alle, der kommer fra den lutherske Kirke, eller alle, der ikke tilhører nogen anden Kirkeafdeling.

Om denne Fortsættelse af Sagen er rigtig, skal jeg ikke paastaa, men det er rigtigt, at jeg fik den Fortsættelse af Oplysninger, der blev givet under Naarsmødet.

Dg dermed traadte Sagen i min Betragtning ind paa et nyt Stadium.

Men jeg er enig med Paft. Hansen i, at Dpraaebet og Henvendelsen derovre fra ikke bør skydes ud i Jorgemmelens Flod.

Dertil er den for hellig og alvorlig.

Dg Henvendelsen til Kræfter og Midler kan ikke begrunde et absolut Nej eller Afslag, det kan kun begrunde, at vi anvender disse, hvor der er størst Rimelighed for, at de ikke spildes eller ødes bort.

Spad burde der altsaa paa Sagens nærværende Stade gøres?

Derfor Naarsmødet Beslutning fortsaas saaledes, at Sagen fremdeles er henlagt til Kirkeaaadet for, at dette grundigt skal undersøge eller søge nærmere Oplysning om Forholdene paa Missionsmarken og ligeledes forstyre sig inden for vort Samfund angaaende disponible Kræfter til denne Mission, saa fan der efter min Mening næppe gøres mere forelsbig.

Dg dog — selv om Kirkeaaadet fortsaar Beslutningen saaledes, og den handler derefter, saa er hværken vor Kirke eller de, der er stet Dpraaet fra, tjent med, at Sagen beor dered til næste Naarsmøde.

Det er forsent at faa Oplysningerne, lige naar man talar og skal fatte Beslutning til Sagens Afgørelse.

Vi har jo da ogsaa vore Blade for gennem dem at kunne give Op-

lysninger i og drøfte enhver vigtig Sag.

Skal et Naarsmøde kunne afgøre en saadan Sag forvarlig, saa maa Mødets forhandlende og stemmeberettigede Medlemmer have de nødvendige Forudsætninger for at kunne handle.

Men i det Tilfælde, at Naarsmødet Beslutning almindelig fortsaas, som Paft. Hansen har opfattet den, og Kirkeaaadet altsaa forholder sig passivt, saa er der gjort for lidt.

Men kunde saa ikke Mænd, der interesserer sig levende for Sagen, paatage sig at skaffe Oplysninger og meddele Offentligheden dem.

Dette jølte jeg Trang til at sige, efter at Paft. Hansen havde sagt, hvad der stod at læse i sidste Nr. af Dst. (Side 2).

Jeg ser nemlig, at jeg for min Del ikke har tilstrækkelige Forudsætninger for at kunne afgive en endelig Stemme i denne Sag.

Dg det skulde aldeles ikke forundre mig, om de allerfleste inden for vor Kirke er tilfældt omtrent som jeg er.

M. M. Andersen.

Lager 107.43
 De hundrede Smaating 22.37

\$3649.78
 Samlet herude 104.78

\$3545.00

Ann. I. Disse er Trædere, som luffes om Natten og forlegn. Der blev sat enkelte Binduer i jærlig paa Forsiden.

Ann. II. Japaneerne er meget bange for Indbrudstøve, saa hvor der er Binduer, maa de altid have Stanger for.

Ann. III. Det er Skif, at Arbejderne skal have de og lidt Japaneise Slager midt paa Eftermiddagen.

Ann. IV. Vi maatte naturligvis seje til at rydde Bladjen og havde en hel Del forskelligt Arbejde med at faa det hele gjort nogenlunde i Stand omkring Suset.

Der er maaffe endnu et og andet ved Regnkabet, som en og anden ikke kan forstaa, men hvis dette pres'er paa for haardt, saa vær saa venlig at spørge.

Kærlig Hilsen til alle!
 J. P. Nielsen.

Regnskab over Gjendommen og Gæjter i Kurume.

Naar det af efterfølgende Regnskab vil fremgaa, at det hele har forjet mere end de tre Tjufinde Dollars og mere, end der blev opgivet i Naarsberetningen, da skal jeg forjette at forklare dette. For det første forjet det jo næsten al tid mere at bygge, end der fra forjet beregnes. Saaan er det vist gaaet de fleste Steder i Amerika, hvor man har bygget Kirke eller Præstebolig. Desuden gjorde vi den Dpagelse, da det gamle Hus var revet ned, at der ikke var saa meget godt Tommer i det, som vi havde troet. Men naar det gif over det, som staar i Naarsberetningen, da kan jeg kun sige dertil, at vor Indberetning paa Grund af den store Afstand var skrevet den første April, og da var der endnu to og en halv Maanedes Arbejde tilbage paa Gæjter, — saa vi ikke kunde vide noget endeligt om det den Gang. Men, som det nu staar, er ogsaa alt regnet med og alt gjort godt i Stand, saa den Sag hermed er til Ende.

Vi har allerede mærket, at det har sin store Fordel, at vi er paa dette nye Sted. Der har lige siden Indvielsen været flere til vore Guds-tjenester og flere Børn i Søndagskole. En indviert Præst af et andet Kirkeaaamfund sagde forleden, at der ikke findes et andet Sted paa hele Len, som i alle Maader var saa godt som vort Sted i Kurume. Jeg gættager, hvad allerede har været skrevet, at det er lige i Vpens Centrum, og Grunden er baade høj og stor. Enhver, som har set Stedet, har lyntes, det er ud-mærket — Saa denne temmelig høje Sum, det har kostet, — ja, mon ikke Hjertenerne er saa varme nok skal komme. Vi har jo laant 1500 Dollars herude, som gerne skulde betales tilbage i December. Men vi ikke kunde gøre et stort Spring og saa Summen op til de \$3500 hurtigt

Hvis det kan naas til 1. November, saa har vi Vengene herude i Tide. De unge har virkelig gjort det godt i at samle saa meget, som de har. De kan gøre mere end nu. Men skulde det knibe, da røf dem en hjælpende Haand.

Regnskabet:

Grunden	\$2400.00
Udgifter ved Købet	60.00
Renter paa Laan osv.	174.24
Tømmer	346.43
Arbejdslohn	200.89½
Ann. I. Jdre Glædedsre og Binduer	57.43
Badefar og Jldsted	14.86½
Brænd og Pumpe	13.00
Ledning for Spildevand	16.72
Gang og Trappe til Gaden	13.75
Maatter til Gulvene	37.43½
Ann. II. Hverntænger til Binduer	4.05
Gærdet	65.00
Andre Glædedsre	14.17½
Gulvtæppe til Alteret	6.90
Ann. III. Te og Kager	16.28
Ann. IV. Daglejere	20.40
Revæggene	58.41

Edward Grieg.

Skifte af Dr. David Nyvall i "The American Scandinavian". I forfattet Overtættelse for "Dst." ved S. E. N.

Edward Grieg, den store norske Komponist, blev født i Bergen den 15. Juni, 1843. Hans Fader, Konjul Alexander Grieg, blev tidlig opmærksom paa Drengens musikfaste Talent og var heldigvis i Stand til at give ham den bedste Uddannelse. Hans Moder, en ualmindelig begavet Kvinde og en dygtig Pianist, meddelte ham den første musikfaste Undervisning. Han var den Gang 6 Aar gammel. I Naarsalderen gjorde han sit første Forsøg som Komponist og skrev derved fra sin tyfse Lærer en lidet hellig Formaning mod at spilde sin Tid med saadant Tøseri i Stedet for paa sine forordnede Lektier.

Da han 15 Aar gammel ledjagede sin Fader paa en Rundrejse i Norge, blev han saa dybt greben af Naturens Skønhed og Storhed, at han besluttede sig til at blive Kunstner. Hans Fader stattede denne Beslutning, saa vel som ogsaa den store Violinist Ole Bull, der var en gammel Ven af Familien. Ole Bulls tidligere Interesse for den unge Musikfer vovede sig stærkere, efterhaanden som denne udviklede sig til en Komponist, der tofledede netop den samme nationale Følelse, som han selv havde givet Tonelgd.

Grieg blev nu sendt til Leipzig, men maatte for en Tid opgive Studiet af Selvbedrøvelsen. Dog gendpandt han hurtigt sine Kræfter og fuldenbe sit Studium med stor Udmærkelse i 1862. Siden fortsatte han i København, hvor han stiftede Bekendtskab med en ung norsk Komponist ved Navn Richard Nordraaf. Dette Bekendtskab blev siden til varm Venfkab, og det skal have været ved Vejring med Nordraaf, at Grieg fik sit eget Lidsmaal i Sigte. Det var ogsaa paa dette Tidspunkt, at Grieg først mødte Fruen Nina Sagerup, en begavet og musikfalkt uddannet Kvinde, der senere som Griegs Gustru troligt stod ham bi i hans Arbejde baade hjemme og i Udlændet.

Vinteren 1865—66 tilbragte Grieg i Rom, men hværken dette Ophold eller hans senere Rejser i Udlændet formaadede at øde nogen Indflydelse paa ham i Retning af at drage ham bort fra det nationale. Grieg var og blev Nordmand. Han lynger ligesom Schumann og Schubert om lyse Affer og forte Troldmen selv disse synes aldrig at have et nordisk Præg. De taler fleste Norsk.

Endskjønt Grieg med stort Held forlængte sig med melodromatisk Komposition i sin "Per Gint" og "Vergliot", saa udfolder hans Individuallitet dog sin største Udtræfning gennem hans Piano Koncenter og mindre Kompositioner. (Det Skjulte, som er bedst kendt og mest afholdt blandt os, og som alene er nok til at gøre hans Navn kært

STATE FAIR
 SEPT. 4TH TO 8TH 1911
LINCOLN
 THE STATES BEST PRODUCTS

TWO AEROPLANES IN DAILY FLIGHTS
 LIBERATI MILITARY BAND AND
 GRAND OPERA COMPANY OF 61 PEOPLE.
 GREAT RACES PATTERSON SHOWS.
 FIREWORKS, NIGHT RACES, VAUDEVILLE.

Nyt paa Lager.

A. P. ANDERSEN:
 Vejledning til Samtaler over Luthers Katekismus. Til Dels ordnet efter Balslevs Lærebog. 156 Sider. Iadb. 60

HERMAN LUNDE:
 Martin Luther—Hans Utvikling og Livsverk. Med 30 Portrætter og Illustrationer. Særdeles smukt indb. 135

KR. PIENE:
 Emner og Tanker—Haandbog til Foredrag, Samtaler og Diskussioner i Foreninger af Ungdom. 1, 2, 3 og 4 Samling—Pris per Samling, kartonneret. 70

P. KRAG:
 Daglig Andagt—Minder fra Morgentimerne i St. Jakobs Kirke. Ordnet efter Kirkeaaeret. Indb. i Vælskbind 220

Danish Lutheran Publishing House,
 Blair, Nebr.

for enhver Elsker af Salmesang, er "Den store hvide Flot".—M.S.N.)

Man kan vel sige, at Griegs Styrke saa vel som ogsaa hans Svaghed ligger i det stærkt nationale Præg, som hans Arbejde stedse bærer. Det lyder gennem Stroferne af hans Musik: "Jeg er en Nordmand" lige saa tydeligt, som det gennem Wagners Musik lyder: "Ach bin ein Deutscher".

Denne Eidenkab for det Nationale kan maaffe indskrænke hans Beundrerkreds, men det er muligt, at netop og kun herigennem har hans Talent kunnet finde sit fulde og ædleste Udtryk. Dertil bør det erindres, at et saadant Livs- forbundet med verdensvid Berømmelse, men hellere bestaar i Trofkest imod sit eget og i at lyngte sit eget Folks Sange vel.

(Om Nord: Oscar II, 21. Juli 1911.)

Sprogforvirringen.

Det kan ikke nægtes, at vi her i Landet møder noget af en babylonisk Sprogforvirring — ikke mindst i det kirkelige Arbejde blandt os Jndvandrere, og det er en Vanfælighed, vi maa være forberedt paa, vil tiltage i Stedet for at tage, med mindre vi paa en eller anden Maade kan forebygge den.

At vi faar uddannet Præster, der fan mestre begge Sprog, kan ikke klare det, da vi ikke har Menigheder, der fan gøre dette.

En hel Del af vore Landsmænd faar aldrig lært Engelsk saadan, at de fan saa noget virkelig Udbytte af eller have nogen Interesse for engelsk Guds-tjeneste.

Vosjer der saa en anden Slægt op iblandt os herovre, der er tilfældt paa samme Maade over for det danske Sprog, saa har vi Forvirringen.

Forældre og Børn kan ikke med fælles Glæde og Interesse følges ad til Kirke. Enten maa de gaa til hver sin, eller den ene gaa om Formiddagen, og den anden om Aftenen, eller ogsaa — blive borte, hvilket de fleste synes at foretræffe, og saa har man den dejlige Udfølbning: Jeg fan ikke forstaa det.

Spad kan vi gøre for at fjerne denne Hindring i vort kirkelige Arbejde?

Nogle skter alt engelsk som Bøsten og erklærer, at vi udelukkende maa holde os til vort Modersmaal, og de, der ikke vil lære dette, faar saa fælle sin egen Sp.

Andre fan aldeles ikke forstaa, hvorfor vi her i Landet skal prøve at opholde et Sprog, der jo dog for eller senere vil forsvinde, og som vore Børn ingen Nytte har af. Det er altfor strengt for de itafels smaa at skulle lære to Sprog.

Disse modfattede Anføelser og deres Gennemførelse øger Forvirringen.

Det er ikke Kirkens Opgave at omplante dansk Sprog, Kultur, Sæder eller Skikke i amerikansk Jordbund, lige saa lidt som den skal prøve paa at udrydde det.

Kirken har en — og kun en Opgave: Sjæles Hælfse.

Men ethvert Middel, der fan tjene denne Opgave, maa vi gribe efter med begge Hænder.

Det Middel, hvorved et Mennefke fan føres til Troen, er Guds Ords Fortændelse.

Men det maa jo da forkyndes paa et Sprog, der er forståeligt for bedfommende. Derfor bliver Sproget uundværligt for os i vort kirkelige Arbejde.

Det kan jo ikke nytte, vi indbyder vore Landsmænd, der kommer hjemmefra til engelsk Guds-tjeneste. Sæller ikke fan det nytte, at vi forjager at lære dem, der er oppe i Aarene, for de kommer herover, dette Sprog. Det bliver dog aldrig deres Modersmaal. Vil vi være noget for dem, maa vi bruge den danske Tungue.

Skal vi saa ogsaa faa den Slægt, der vokser op her i Landet, bevarer i Fædrenes Kirke, saa ser jeg kun een Udvej, og det er at lære dem Fædrenes Sprog i deres Modersmaal.

Det er ikke saa vanfæligt, naar blot der bliver begyndt i Tide. Mon de Børn, som har lært Dansk i Hjemmet, Berieskolen, Søndags- og Søndagskolen, derfor staar tilbage for deres amerikanske jævnaldrende med Hensyn til at tale, læse og skrive Engelsk? Jeg tror ikke, de gør.

Mon der er nogen Fare for, at et saadant ekstra Sprogstudium skal skade Børnet Hælfred i mindste Grad?

Næppe.

Mon Børnet nogen Sinde senere i Livet skulde dadle Forældrene, fordi de bekværedet det med et ekstra Sprog, der nu studeres ved dete Lands Universiteter og tales af ikke saa faa amerikanske Lærere, bruges i Butikker osv.?

Nej.

Spad er der saa i Vejen for at lære vore Børn Dansk?

Vor Kirkes Formand er Ing. Paft. J. P. Christianen, Audubon, Ia., skriver under 18. ds.: "Paft. G. V. Christianen ligger for Tiden meget syg. Hans Sogdom har været i over en Uge. Der er stærke Symptomer til Tofus. Han har for nærværende overdraget Formandsembedet med alt, hvad derind under kommer, til Paft. M. S. Nielsen. 3 Dag til Middag var der ingen Forandring til det bedre. Han er ja overmaade træt. Selv synes han ikke at være ret langt Naab om at komme igennem Sogdommen. Dog — vor Gud er jo en Gud til Hælfse ogsaa i dette Tilfælde, om han vil det saa." Dette er skrevet efter Formandens egen Anmodning, og vi finder det rigtig at lade Meddelelsen gaa videre. Giv Gud, hvis han finder det tjenligt, at Paft. Christianen snart maa blive rask og fremdeles være til Gavn og Velsignelse for Familie, Menighed og Kirkeaaamfund!

En tolv Ungling læste en daarlig Novelle. Da han var halv jærlig med den, sagde han til sig selv: "Se her, dette gaar ikke an. Jeg bliver altfor indtaget af den. Jeg fan ikke studere saa godt, efter at jeg har læst den. Her gaar den!" Med disse Ord kastede han Bogen i Floden. Unglingen var Richte, den senere saa berømte tyske Filofof.

Ved et kristeligt Studentermøde, som for en Tid siden afholdtes i Sælfinge, oprullede Paft. Nordentoft fra Sællerup ifølge "B. V. U." et meget Villedt af det danske Folks aandelige Tilstand for Tiden. Det havde mistet Troen paa den levende Gud, og Intelligens og Kapital var blevet dete Afguder. Skulde det kreffnes, maatte det ske ved en Forfyndelse, der faldte paa Villien og Offerwilligheden. Ungdommen maatte vindes, og de Kristne maatte i deres forskellige Stillingler arbejde mod det store, men fjerne, Naal, at Danmark atter kunde blive kristnet.

Et Brev fra den afstatte tyske Paft. Zatho i Köln til Prof. Harnack er iflg. "Ar. Dgbl." fornylig gaaet igennem den tyske Presse. Den bekendte liberale Religionslærer ved Berlins Universitet har udtalt sig om Dommen mod Paft. Zatho og halvvejs givet Dommerne Medhold. Zathos Bære kan ikke rummes inden for Landskirken.

Zatho hævder i sit aabne Brev, at han aldrig har paastaet, at Jesus ikke har levet, men i svorligt fremhæver han, og næppe med Urette, at naar Jesuifikkelsen har forandret sig i hans og mange andre Præstfers Opfattelse, saa er det netop Profesfor Harnack, der ved sine Forelæsninger har givet Stødet dertil. "De maa ikke erklære en Kristusopfattelse for uforsnelig med den evangeliske Kirke, som De ikke

forstaa, hvorfor vi her i Landet skal prøve at opholde et Sprog, der jo dog for eller senere vil forsvinde, og som vore Børn ingen Nytte har af. Det er altfor strengt for de itafels smaa at skulle lære to Sprog.

Disse modfattede Anføelser og deres Gennemførelse øger Forvirringen.

Det er ikke Kirkens Opgave at omplante dansk Sprog, Kultur, Sæder eller Skikke i amerikansk Jordbund, lige saa lidt som den skal prøve paa at udrydde det.

Kirken har en — og kun en Opgave: Sjæles Hælfse.

Men ethvert Middel, der fan tjene denne Opgave, maa vi gribe efter med begge Hænder.

Det Middel, hvorved et Mennefke fan føres til Troen, er Guds Ords Fortændelse.

Men det maa jo da forkyndes paa et Sprog, der er forståeligt for bedfommende. Derfor bliver Sproget uundværligt for os i vort kirkelige Arbejde.

Det kan jo ikke nytte, vi indbyder vore Landsmænd, der kommer hjemmefra til engelsk Guds-tjeneste. Sæller ikke fan det nytte, at vi forjager at lære dem, der er oppe i Aarene, for de kommer herover, dette Sprog. Det bliver dog aldrig deres Modersmaal. Vil vi være noget for dem, maa vi bruge den danske Tungue.

Skal vi saa ogsaa faa den Slægt, der vokser op her i Landet, bevarer i Fædrenes Kirke, saa ser jeg kun een Udvej, og det er at lære dem Fædrenes Sprog i deres Modersmaal.

Det er ikke saa vanfæligt, naar blot der bliver begyndt i Tide. Mon de Børn, som har lært Dansk i Hjemmet, Berieskolen, Søndags- og Søndagskolen, derfor staar tilbage for deres amerikanske jævnaldrende med Hensyn til at tale, læse og skrive Engelsk? Jeg tror ikke, de gør.

Mon der er nogen Fare for, at et saadant ekstra Sprogstudium skal skade Børnet Hælfred i mindste Grad?

Næppe.

Mon Børnet nogen Sinde senere i Livet skulde dadle Forældrene, fordi de bekværedet det med et ekstra Sprog, der nu studeres ved dete Lands Universiteter og tales af ikke saa faa amerikanske Lærere, bruges i Butikker osv.?

Nej.

Spad er der saa i Vejen for at lære vore Børn Dansk?